

MAGYAR KÉPZŐMŰVÉSZETI EGYETEM DOKTORI ISKOLA

Mestermunka

AZ ÉLET MESÉJE – JÁTÉK A GYEREKNEK

KOZSUHAROV ZSUZSANNA ESZTER

2024

TÉMAVEZETŐ:

DR. HABIL. KÓNIG FRIGYES DLA

AZ ÉLET MESÉJE – JÁTÉK A GYEREKNEK

I. FEJEZET

Bevezetés

(Mottó: „Minden lehetséges”... Légy találékony!)

Testvérek vagyunk, az első közöttünk a Király, kinek különös kapcsolata van Atyánkkal – mindenben megegyeznek.

Szabadon élünk, teljesen szabadon.

Atyánk játékra hív el minket, attól függően osztja el királyságát, az örökségünk. Akik átlátták, mi a tét, így gondolkodtak:

„Rendben volt eddig is minden, ezentúl is így lesz, de rendben, szerzünk egy kis vagyont Atyánknak, nem térünk vissza üres kézzel.” *(Mottó)*

Azt mondta a „másik”: „Mindent meg kell tennem, hogy Én legyek a király. Nagy a tét, elfoglalhatom apám helyét, a többieket meg kell öljem, (a királyt is) és én leszek a Király itt...”

Szétvált a két csapat (az első és a második). De csendben. Nem beszéltek róla senkinek sem. De mindenki tudta, ki hova tartozik.

Az elsőnek vezére a Király, ők mindenképp nyertesek, mert Atyánk alkotta a szabályokat – a Királlyal megegyezésben. S a Király azt mondta (és mondja ma is):

– Gyertek játszani! – hangosan szólt, azokhoz is, akik elindultak már a másik csapattal, hogy hamarabb érjenek oda...

– Én ismerem ezt a játékot, gyertek velem vitéz testvéreim, menjünk együtt, megmutatom, hogy kell játszani, egy csapat vagyunk. *(Mottó)* Kezdjünk együtt!

A távolról hallgatók közül néhányan megfordultak és csatlakoztak hozzájuk.

Így lett az egy csapatból kettő.

S miközben az első csapat (így nevezzük a Királyét) azon munkálkodott, hogy a másodiknak is jó legyen, a második folyton rongálni akarta a többieket, s így nehezen fejlődött az egység. Jöttek a komplikációk, a kiesések, a kómák, a sok küzdelem, és sokan elsüllyedtek bennük.

Ez volt a feledés mocsara.

Folyton oda lökdösték a második csoportosok azt, akit csak lehetett. Volt, akit sikerült belökni a mocsárba, de kimenekült, viszont elájult a partján. Mikor felébredt, elvesztette az irányt, merre kell mennie, kihez és hová tartozik, amnéziás lett.

Sokakkal lett ez így.

Így lettek családok is.

Teljes amnéziában felnevelkedők.

Falvakat, majd városokat építettek.

Kevesen maradtak az egészségesek. Ők a mocsár vidékén túl éltek. Sokan közülük befejezték a játékot és megkapták jutalmukat, de sokaknak bujdosni kellett. Nem mintha nem lettek volna okosak és erősek.

Néhányan közülük a városba mentek élni az amnéziások közé. Úgy tűnhet, a játék így nehezebben ment, de ők vállalták az ezzel járó nehézségeket.

Hiszen történtek jó dolgok – újra emlékezni kezdtek az amnéziások.

...

Voltak, akik már nem tudtak visszamenni az első csapathoz a mocsár vidékén túlra, és így sokan közülük csak ritkán találkozhattak. Néhányukat mocsári láz érte, és bár ismerték a veszélyt, minden kockázat ellenére vállalták a feladatot... a kincsek miatt.

Az Ellenségnek is két helyszíne volt, a mocsár vidékén és azon túl. (A második csapat Ellenségnek nevezte az elsőt, így pecsételte meg magát e jelzővel.)

Mindkét csapatnak más volt a viselete.

Az ellenség azon igyekezett, hogy mocsárinak (vagy első csapatbélinek) álcázza magát köpenyével, amelyből divatot teremtett.

Diszítése vérrel rajzolt volt, s mellére jelvényeket tűzött fel (a másoktól szerzett vagyon és dicséret jelvényei voltak ezek). A sötétség vezérének (merthogy így nevezte magát a második csapat vezetője) volt a legtöbb.

Az igazak – akik szeretik az igazságot – láthatatlan köpenyt viseltek. S rendelkeztek még egy olyan tulajdonsággal, hogy a hamisak kikerülték őket, mert nem szerették ruhájuk friss illatát. Már suhogó hangjától is megfájdult fejük, s igyekeztek elnémítani őket. A fakoronák susogásának volt ilyen hangja, a tavasz illata volt ez. Ezért kivágták az összes fát, amennyit csak tehettek.

De az első csapatbéliek másképp gondolkoztak. Gondjuk volt arra, hogy gondozzák az elültetett magot e földi mezőn. És a tavasz mindig eljött és meghozta a nyár gyümölcseit.

Minden nap a szeretet nevezőjére hoztak minden jót és gonoszt. Addig munkálkodtak, míg békességben aludtak el, és reggel újra felkeltek.

Minden körülmények között éltek a lehetőséggel. *(Mottó)* A nevező a mérleg, a filter.

Kissebségben voltak ugyan, de rejtve maradtak az első csapatbéliek, és világítottak azoknak, akik nem fordítottak háta a fénynek.

Az igazság köpenyét nem vehették le. Ezért tisztántartásához egymásra volt szükségük, s nem bánhattak kesztyűs kézzel egymással, hisz jól akarták végezni dolgukat. És mert a fényben éltek, nem takargathatták foltjaikat. Világítaniuk kellett, és az igazság köpenye átengedte a fényt. Így tartotta magát tisztán a nép, amelynek birtokában volt a kulcs, melyet az Ellenség halálra keresett.

De sok utolsóból lett első. Sokan voltak, akik átfordultak a második csoportból az elsőbe.

S a Király csapata már nem törődött azzal, ki melyik csapattal indult, hisz elkötelezték magukat a Király mellett, s a tét nagy volt, visznek-e valamit – s mint kiderült, az ember kincs, – vagy csaknem üres kézzel állnak Elé?

Így még nagyobb odaszánással haladtak a cél felé.

...

Nem takarhatták el az utat, bevilágították. Lámpagyújtogatók voltak. De voltak ablakok, amelyek előtt mindig be voltak húzva a függönyök.

Az erdő védelmezőit mélységeseknek nevezték, mert az erdő mindig mély. A második csoportosok voltak a sötétek, mert megpróbálták elrejteni azt, ami nyilvánvaló volt, hogy szükségük van a mélységre, ahogyan mindenkinek. Ezt sötétséggel próbálták eltakarni... Fáradtságos munka volt, akár a mókuserék tekerés.

De az igazak nem vették magukra e terhet, mert ők más fajta sportokat szerettek, mint a síelés, úszás és repülés. De a második csoportbéliek kedvenc sportja a vadászat volt.

De a vadászat nehezen ment, mert féltek bemenni az erdőbe, hisz a mélység a sötétséget elnyeli. És nem ismerték a mélység titkát. Egy kapcsolat olyan, mint az erdő. Mindenképpen mélyül, a jó kapcsolat nyitja, hogy mindig az erdő világos részén kell járni, és a mélység útja megnyílik. A sötétséget pedig elnyeli.

A legtöbben az első lépések előtt feladták, pedig nem volt vesztenivalójuk.

A mélységnek nevezett rengeteg volt a mocsár vidékének egyetlen oxigén forrása. A második csoportbeliek azt hitték, el tudják lopni az oxigént, minden nap. Valójában ingyen kapták, ajándékba.

Csak akkor volt sima a nyelvük, ha akartak valamit. És ők az oxigént akarták elraktározni, de pont annyi volt elérhető számukra, amennyi elég volt nekik.

Így történt, hogy a mocsárlakók jöttek-mentek az erdő ösvényén, mely a mélységbe vezetett. De az erdő szélénél beljebb szinte senki sem merészkedett. Beszívták a friss levegőt, majd hazamentek, egy napra elég volt, túlélni, valahogy. De nem szenteltek időt (hosszabb) maradásra (felkészültségre), ami pedig megérte, mert két nap ott lét után három napra való oxigénnel lehetett távozni...

Az erdő királya arra intette fiait, hogy tanuljanak éberséget. Nem értek rá felesleges köröket futni. Tudták a leckét (vállalták a feladatot), így túl elfoglaltak voltak ahhoz, hogy az erdő széléről kövekkel dobálózók kiabálását hallgassák.

A vadászok megsértették a szent határt a gyilkolás szándékával, amiért jöttek.

És a megismerés útja sokszor úgy tűnt, mintha keresztezné azokat a határokat, ahol akadt néhány élesített akna.

De a hamis úton járó nem léphetett az erdő mélyébe, ezért az erdő biztonságos volt.

A város fái megtizedelődtek. De ahol csak a második csoportosok hibáztak, ott mindenütt fű sarjadt, virágok, bokrok és fák nőttek. És mi mást tehettek volna? Éltek és virágoztak, függetlenül attól, hogy mi lesz utána.

Csak egy valami nem állt meg a nevező mérlegén, ami tűzre való, az tűzben égett el. Ami nem fért bele a játékba, kiesett. Az igazak mentették a menthetőt, de a szent határt sértegetők vagy elvesztek a sűrűben, vagy megszabadultak: akkor megnyílt számukra a szentség ajtaja – a mélység, s egy pillanatra hallhatták a kulcs halk fordulatainak mozdulatát.

Az érem megmutatta a másik oldalát, majd megpördült.

...

A bizonyosság mindenki számára nyitott volt. De a kulcs nem kerülhetett avatatlan kezekbe, csakis olyanokba, amelyek képesek voltak megőrzésére. A szent sereg élete árán őrizte a kincset, úgy, hogy megsokszorozta. S a kincsek folyója – mely az erdőből eredt – megtisztította a mocsári hegyeket, mert elég mélyről fakadt, hogy sodrásának zúgása elérje, akit csak lehet.

És ők ráhangolódtak a zenére.

Tudták, hogy két választás van, vagyis egy választásuk van – ahogy mindenkinek – és hogy a jó, a legjobb kell nekik.¹

Amint egyértelművé vált a kérdés, azonnal meghozták a döntést. Ez a lehetőség minden nap minden pillanatában ott élt.

Amikor ablakaik előtt fellebbent függönyük egy pillanatra, és észrevették a fényt, kinyitották ajtajukat és megszületett a döntés, hogy az élet ezen oldalán élnek, a fényben.

Néhányuknak közülük át kellett törniük börtöneik falát, de a döntés megszületett. A lecke fel volt adva, megvolt a feladat – ugyanabban az időben, amikor (először) érezték (meg) az igazi örömet félelem nélkül. Az elején öröm volt, ezért megsokszorozták és virágzott. A nevező mindig világos volt, mindennek az alapja.

Ebből a szemszögből ilyen távlatokban a félelem terhe a múlté volt, mert az a többiek választása, a másik döntés volt.

Tehát volt a fénylés és a félelem (a fénylés mellett hozott életre szóló döntéstől való félelem). A fénylés igaz volt, látható, érezhető, élő és oly közeli, de magasztos. Ezért ez út szent volt az erdő határainak² szemében.

A félelem ostoba volt (és veszélyes), mert a logika útján megvolt a lehetősége a féleleméinek is arra, hogy megértsék, hogy a békességnek és a félelemnek nincs helye ugyanabban az időben. De mindezt tünékeny örömökre cserélték. Nem akartak rá emlékezni, így találtak néhány elfoglaltságot arra, hogy elfeledjék. A piac nagy volt, és a kereslet és kínálat követhetetlen.

Mindeközben akik az igazságot szeretik, mindenben az örömeiket keresték, a betejesedés útját élve.³ Mert az igaz álmok beteljesedtek.⁴ *(Mottó)* A többieknek nem voltak, ezért azok nem mentek végbe. Amikor valakinek nincs, nem veheti észre „annak” beteljesedését, mert „nincs”. „Meglássátok azért, mimódon hallgatjátok: mert a kinek van, annak adatik; és a kinek nincs, még a mijét gondolja is hogy van, elvétetik tőle.”⁵ A szeretet nevezője jól végezte dolgát az öröm kimunkálásában. Ezért az első csapatbéli hálások voltak. Hogy is ne lettek volna azok? Hiszen a fény(lés)⁶ szabad volt.

...

Az igazi öröm a jó választásból eredt. Amely nyitott, mint a legegyszerűbb rendszer szerkezete, melynek alapja virágzik. Az alap egyenesekkel van megrajzolva, melyek keresztezik egymást. Tehát az alap középpontjából virágzanak a vonalak, amelyek végpontjaiból újabb vonalak, ágak erednek. Minden pontnak egyenes útja van az alaphoz, a bázishoz. Ilyen a logika rendszere.

¹ a tökéletes

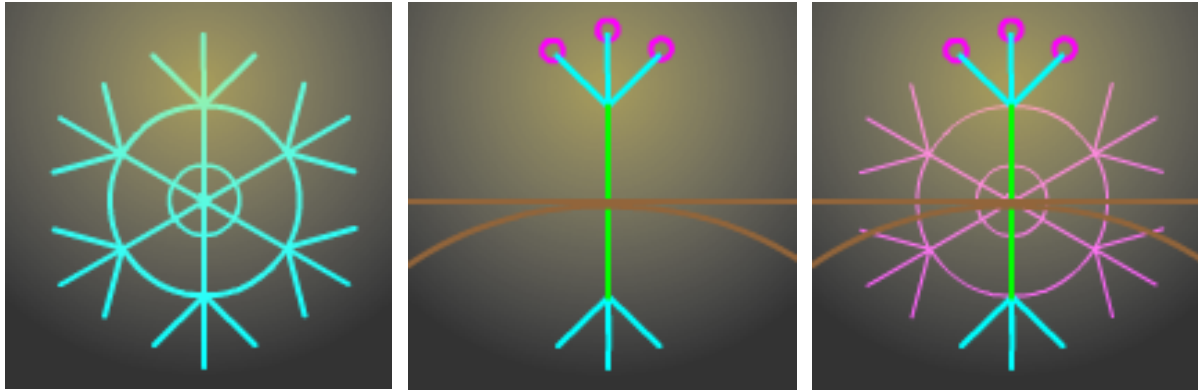
² a mélység őrzői

³ Kidőltek a legmagasabb fák, melyek magasra törtek, és nem a tökélyre.

⁴ a nevező egyenes útján

⁵ Lukács 8,18

⁶ a fény útja

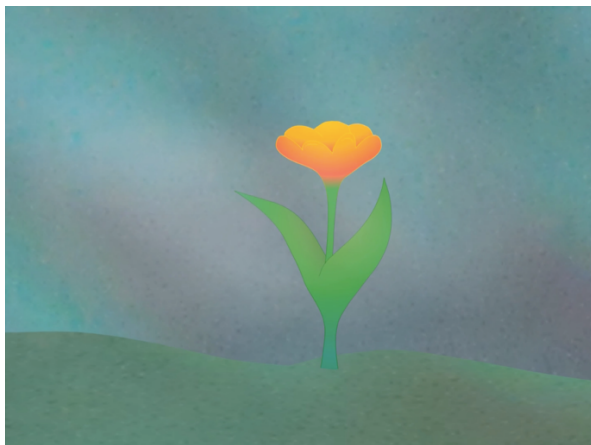
Az ágak házakat építenek, amelyek tartják egymást⁷. A mélység szerkezete megegyezik a fénylés útjával. A fákéval, az erdőével, mindenével...

Erről szól a nappal és az éjszaka tánca.

A csillag harangok minden nap beharangozták a mindig új éneket, ugyanazt a harmóniát. A sötétségen keresztül fénylettek a fák suttogó levelein át. Ugyanaz a szél vezette a tengerek hullámain vitorlázókat. Ugyanazok a csillagok mutatták nekik az utat.

A harangzúgók minden sötétedés előtt fényt gyűjtöttek. A pirkadattal összhangban oltották el, mire kisütött az első Napsugár ügyelve rá, hogy ne takarják el fényét. Az első csoportosok minden nap ezt gyakorolták.

Ebben az összhangban éltek a lámpagyújtogatók. Iskolájuk első leckéje a virág tánca (élete)⁸, e hangzás egy formája volt. A virág egész életében táncol. Akkor a legszínesebb, amikor virágzik. Azután arannyá válik, mint a Nap – és tánca végén meghajlik teremtője előtt. (És a nehéz időkben mindig ott egy segítő kéz.)

Ez az az idő, amelyben az érem megpördült.

A megszemélyesítés művészete folyamatosan folyt, ezért az élet folyója oly tiszta volt, hogy ha valaki ivott belőle, többé nem szomjazott meg⁹, és nem fogott rajta az varázslás.¹⁰

⁷ az egészet

⁸ https://www.youtube.com/watch?v=RQ6b-kETk_U

⁹ Jn 6,35

¹⁰ 4 Móz 23,23

A második csoport be akarta zárni a szabadságot, hogy tetszése szerint kivehesse. De nem tudta befolyásolni útját, mert nem tudta, hol találja, azt pedig mégkevésbé, hogy hová tegye, ezért a szabadság – aggodalmak nélkül – fénylett.

A sötétek tudtak az első csapatbéliek hovatarozásáról, mert azok úgy világítottak, mint a csillagok. Tisztán láthatóak még most is. Amikor az ég sötét, fényük még erősebben világít. Amikor a felhők összeérnek, ők mindig tudták, hogy a Nap a sötétség felett van; ezért énekeik a nyárról szóltak.

A nyár gazdagságának öröméről.

...

A tavaszi eső megöntözte a földet, és az erdő szíve kivirágzott. Fiai lélegzésének dobbanásában jártak. Leveli énekeltek, a csillagok fénylettek.

A levelek hangja felkeltette a hajnalt, a szellő lecsendesítette az éjjelt és olykor vihart hozott. Termékennyé tette a földet és megduzzasztotta az ereket.

Ősszel learatták a nyár gyümölcseit. Télen méggyorsabban¹¹ villantak¹² át a jég-hegyeken túl a jeges-tengeren, fenn, a mélység útján egyenesen a célba. Senki sem csinálta náluk jobban. Az erdő szívének útja a lámpagyújtogatók fénye által világított.

Minden fény olyan volt, mint egy csillag harangzúgása, így az út, amelyet a Harangzúgók útjának neveztek, fénylett.

Míg a fagy felolvadt, a mélység szívéig hatott egyetlen mozdulat. Az igazak leborultak, a második csoportbéliek pedig folytatták a gyilkolást.

E vidék vándorai ezüst csíkokat húztak hajóikkal a tengeren. Kitaposott ösvény vezette őket a terepen, így előre ugorva fénylettek könnyedén szaltózva végig az egész úton egyenesen, mint a tüzes szekerek.

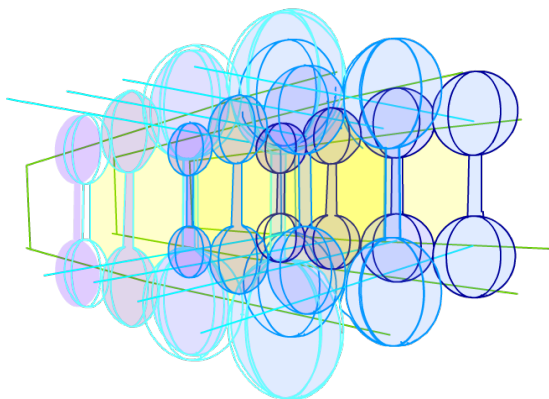
¹¹ A fénysebesség messze mögöttük pördült.

¹² száguldottak végig

Összefoglalás

Elő-mondat:

*Az utolsó falu útja végéről,
Szerencsére erdő,*

Feltenni egy kérdést és válaszolni rá ugyanaz lehet.

A kérdésre való válaszolás logikája megmutatni a válasz útjait.

Mély erdő, de bizonyosak vagyunk a napfelkeltében, melynek fénye vezet az ágak között. Az erdő a barátunk.

Feltenni egy kérdést lerajzolni az erdő útjainak vonalait.

Ugyanaz.

A jó út nyitott.¹³ Örökre.

Csak képzeljük el...

Láthatjuk a fénylés ébredését a mélységen keresztül, a remény fényét¹⁴. Hasonlatokban beszélünk. Látjuk a fénylés színeit az erdő fáinak levelein keresztül. Gyönyörű, szépek a színek, az út örömteljes, a fák formája mutatja az utat; a folyó ezüst, útja egyenes, a legmagasabb hegyekből ered. Az eső is ezüst, a Nap arany, és mi megkapjuk, amit magunkkal tudunk vinni. Mindent, a lehetőségek száma végtelen. Csak a fényt kell nézzük a fákon keresztül, és megyünk, ugrunk, futunk (gyorsan), majd pihenünk. Egy pályán vagyunk, mely fejleszt minket. Szemeink élesednek, az erdő hasonlatai vagyunk, a fénylés útjai mindenhol betörnek – az erdő fakoronáin keresztül, a levelek között. Csillagok vagyunk, a kozmikus mozgást befolyásolni tudjuk. Erdő vagyunk és a fényt egymáson keresztül látjuk. Utunk patakok, a fák útja koronájukig és gyökereikhez vezet. Törzsük az út közöttük. Nem számít, milyen magasak.¹⁵ Tartásuk útjuk, az út íve tartás. Törzsünket jellemnek nevezzük, ami az alapunk. Benne van az út – gyökereink (ahonnan származunk)¹⁶ és koronánk (jutalmunk, mely adatott)¹⁷ tartása. Törzsünk a mi középpontunk, jellemünk. Mi (nem én) erdő vagyunk, csillagok, akik egymásnak mutatják a fényt. Rajtunk keresztül mutatja meg a fény önmagát. Azon keresztül tör át – ahol mi vagyunk. Mi vagyunk egymás útjai a világosság erdejében. A fák angyalok, mi idegenek vagyunk, kedves idegenek, tehát a Jó király fiai. Régóta úton

¹³ egyenes

¹⁴ a cél, az irány

¹⁵ Kidőlnek a legmagasabb fák, kik magasra törnek, és nem a tökélyre.

¹⁶ otthon

¹⁷ Ingyen van.

vagyunk, de utunk mindezidáig megáldatott. Nem azért, mert királyfiak vagyunk, szegény legények vagyunk, semmink sincs, csak egy kis hamuba sült pogácsa zsebünkben. Megyünk a megismerés útján, és néha leülünk megpihenni egy fa tövébe. És amikor arra jár egy nagyon szegény ember, aki ennyivalót kér, mindig ugyanazt mondjuk, nekünk sincs sok, de megosztjuk vele ebédünket. Ezen az úton, ahol vagyunk, senkit sem láttunk régóta – legalább beszélgetünk kicsit. Mi a helyzet a városban? Járt arrafelé mostanában?

Azután többen vagyunk és csak megyünk – a fák fölött, mert a kilátás innen jobb – haza. A haza útján. Utunk erdő az erdőben az erdőben... – hasonlatokat beszélünk, – virágzás. Virágzás a fénylésbe. Nem rossz. Élvezzük. Azon az úton vagyunk, amelynek alapja ugyanaz. Jellemünk tartja gyökereinket és koronánkat, vagyis mérlegek vagyunk. És amikor minden rendben a mélyben, akkor minden fénylik. Nem szeretjük a felhőket, ezért a fényben élünk, mert belőle vagyunk. Megoszthatjuk az utat, mert szabad, de ők nem akarnak kalandot.¹⁸ Így ez a kaland értünk van, érted, akiért ez írás része kalandunknak.

És amikor megérkezünk nem mondhatunk mást, csak hogy megérkeztünk. Nincs másunk, csak itt vagyunk, itthon, és reméljük, Atyánk, elfogadsz bennünket.

Boldogok vagyunk, boldogok vagyunk még most is, vagyis ott vagyunk, itt vagyunk, a Mennyben. Csak most egy erdőben vagyunk. A fák levelei között látjuk a fénylést. Csillagok vagyunk és fénylünk, fénylés a fénylésbe (akárhonnan nézzük, végtelen). A jó úton vagyunk, kaptunk egy pillantást az idő egy pillanatában, amikor a fénylés egy kicsit láthatóbb volt a levelek színein keresztül, és megmutatta magát mozdulatainkban¹⁹, és ez megváltoztatott mindent. Van egy életünk megérteni mindezt, mi mást akarhatnánk? Világosságot. Ebben az időben, a megismerés útján vannak gyümölcseink, tudunk úszni, repülni, csak játszunk a színekkel, miközben az őszben futunk, amikor észreveszünk egy hópelyhet, csak nevetünk, és beleugrunk a nyárba a tavasz illatával. Ez a mi ruhánk. Vannak színeink, van utunk, sebességünk, tudunk repülni, csak szabadon – ez az ár, az alap. Hiszen hogyan is tudna fényleni másképp a fény? Megmutatja magát minden nap. A nap elején megmutatja a fénylés egy formáját, a Napfelkeltével, azzal kezd – fénylés. A csillagok útja – fénylés. A jól elültetett mag virágzásban él, ami erdő – virágzás, ami fénylés. Életünk fénylés a fénylésbe, virágzás a fény virágzásába. Tiszta és szabad. „A vizek folyásai mellett egyenes úton”²⁰ vezet. Ahonnan az élet fája ered. És a menny²¹ kertjének gyümölcsei romolhatatlanok.²²

II. FEJEZET

A háború

Sok napja tartott már a játék, sok idő telt el. Feltalálták már az úrhajót is, és keresték vele, de nem találták az Atyát. A második csoport ki is zárta annak a lehetőségét, hogy valaha is meglelik. De mert tudta, hogy az ember alapvetően okos, s a mocsárlakók közül is elkezdtek gondolkodni, eszükbe fog jutni, rájönnek – hiszen minden Rá mutat.

Így másként fordította a valóságot: „Atyánk van, de elhagyott, itt hagyott a puszta földön, hogy fáradságosan dolgozzunk, és – azt mondja – majd egyszer, egy mesebeli mesében kaptok kincseket, ne csak magatoknak segítsetek, segítsetek másoknak.” S inentől nem volt nehéz az

¹⁸ életet

¹⁹ közöttük

²⁰ Jer 31, 9b

²¹ Gal 5, 22; 1 Kor 13, 10-13

²² Jn 15, 16b

átmenet: „Ha ennyi szörnyűség van itt, a Földön, hogyan is lenne atyánk?” Nagy hullámot vetett és vetített a feledés mocsara. Divatba jött az elv. Elvi meghatározásokat gyártottak, és a mocsárlakók elég könnyen alkalmazkodtak ahhoz, amiről el is felejtették, hogy mi a gyűjtőszinórja, a magja – magtalanság. Ez volt a dupla feledés, a feledés mocsarának triptichonja.

Jöttek a következtetések. Szétválasztották a tudást. Rendszerbe próbálták foglalni a rendszertelenséget, ami átláthatatlan. Ebbe igyekeztek beletanítani kötelezően mindenkit és belökni a feledés csillogó mocsarának közepébe. Az antistruktúrába, a sötétség irányába, a rossz útra. De voltak jó tanárok, ahogyan jó szolgák és jó diákok...

Mindenki tette a dolgát, és az első csapat, amennyire tőle telt, békességben élt mindenkivel. A béke követői jól megfértek egymással, és mivel a városban éltek, így egyértelművé vált, otthonukhoz egyetlen dolog köti őket, az egymás iránti szeretet. A Király küldöncsei voltak, és teljesen szabadok.

Bárki csatlakozhatott (volna) a csapathoz, de sokan beragadtak a mocsári létbe. A Király megszánta népét, és személyesen ment be hozzájuk a mocsár vidékére. Kiragadott néhány lelket s vitte magával őket. Nagy hullám sodorta a partot.

Óriási kavalkád volt.

Kitört a háború, hogy nyilvánvalóvá váljon, ki hogyan harcol.

A forrongás már a levegőben volt, mikor ünnepélyesen megjelent a Király s beszédet tartott. Elmondta, hányan estek ki a játékból értelmetlenül, s kezdett mesélni – a játékról.

– Nem kell olyan komolyan venni, együtt játszunk, nem kell ölni, lopni és hazudni, sőt, furakodásra sem marad idő, ha valaki jól játszik.

Nyíltan támadtak ellene a második csoportosok, s mire betérítette volna a vihar hulláma a partot²³, a Király felemelkedett, s akkor csak az övéihez szólt:

– Az igaz út egyenes. „Menjete be a szoros kapun. Mert tágas az a kapu és széles az az út, a mely a veszedelemre visz, és sokan vannak, a kik azon járnak.”²⁴ A békesség vezérfonala logikus, útja egyenes, mérlege a szeretet. Munkáljátok ki üdvösségeket, mindent a szeretet közös nevezőjére tegyetek. Békességben feküsztek le, nem ártanak nektek az éjszakai ijesztések,²⁵ s kegyelemben ébredtek fel. Ti, királyi gyermekek, kik őrzitek a lángot, világítsátok be a teret!

Ezeket elmondta, s kiszállt a játékból.

A varázsló mérgesen dobbantott ennek láttán, s mikor dobbantott, ismét, a föld rengett, mert megrepszette a Király.

Voltak, akik észre sem vették a dobbantgató „kiskakast”, de sokan megijedtek, elhitette – ha lehet – még a választottakat is²⁶, és sokan hódolni kezdtek neki.

Diktatórikus államot vezettek be, s felosztották a népet, harcképzett katonasereget állítottak össze (a kiképzés ma is folyik – ma is), s több-kevesebb sikerrel járták a mocsár vidékét, hogy eltanuljanak valamit az igazaktól, de ők okosabbak voltak.

Nem fogott rajtuk a varázslat, az álimádat.

S jó esetben, mikor egy sötét azt hitte, hogy foglyot ejtett, maga vált rabbá, szolga rabbá, s kereste néhai rabjának kegyeit.

²³ kardélek ezreinek pengése

²⁴ Mt 7, 13

²⁵ Zsolt 91, 5

²⁶ Máté 24,24b

Ilyen és ehhez hasonló történetek zengtek körül az igazakat, kik egyre erősebbek lettek, s vonaluk tovább rajzolódott, mert ők azzal játszottak, ki megalkotta a játékot.

Egyre több lett a gyerek, és az embereket igyekeztek megtörni. A bíróból szolga lett, a művészből tanár. És lejjebb ment a fizetésük és a rangjuk. Így senki sem akart többé szolga, tanár lenni – nem látták benne a kincseket – s így kénytelenek voltak – minthogy sok volt a gyerek, alkalmazni az igazakat, kik nem csak beszéltek hivatásukról, véghez is vitték. Az igazság köpenye jól végezte dolgát. Akik az igazságot gyűlölik, elkerülik. Akik szeretik és keresik, azok számára felfénylik, kitisztul, megnyílik és világossá lesz.

Életművészeket és igaz, de furfangos bírókat neveltek, kik bármilyen pozícióban jól teljesítettek. Létrejött egy új nemzedék, s bár többen voltak, mint tanáraik, s kezdhettek volna új várost építeni, ők ezt úgy folytatták, hogy beálltak az üres helyekre, neveltek életművészeket, igaz bírókat, majd a következők is megtették ugyanezt, majd igencsak megszorodtak, s üldözni kezdték őket.

Voltak olyanok, akik családjuk, tanáraik ellen támadtak. Ez volt a nagy elhagyás, de sokan megtartattak, és ez volt a lényeg. Sokaknak olyan jól ment a játék, hogy az ő korukban az ő kedvükért olyan lehetőséget kaptak, hogy szinte akármit cselekedtek, mind példamutató hőstett volt – hőstett hullámba sodorta népét a Király.

III. FEJEZET

A kód: Emlékezni és emlékeztetni

Mikor az igazak rájöttek, hogy hovatarozásukon pecsét van, bár a városban éltek, csak le kellett rázniuk a port lábukról, felálltak, kiegyenesedtek és hálát adtak az Életnek az életért. Nem volt többé félelem, csak vígasztalás. Megvígasztalva? Mi történt? Amnéziások voltunk? Az voltam, de meggyógyultam, meggyógyítottál – Atyám. A minden hatalmak feletti, ahonnan minden származik, a kezdet és a vég, minden. Te vagy a kezdet előtti...

Tart a gyógyulás? Nyugtass meg, hogy nem esem újra kómába... ugye nem engeded ...

Te mindent megtehetsz. Tiéd a Hatalom. Te vagy a Minden. És én ki vagyok? Porszem ember...

– Gyermekem, kérj!

Szolgává tette kezét a vitéz harcos, s visszagondolt, miket mondott, miket tett és miket gondolt. De Atyám, én bűnös rab vagyok, hagytam, hogy valaki eljátssza a szerepem a városlakók között. Elképzelttem, felépítettem, belebújtam s bástyámul használtam, hogy láthatatlan legyenek szemeikben. S közben más játszott velem – de valahol mélyen tudtam, hova tartozok.

Így tettem szívességet magamnak. Hogy legyen időm magamra. Önmagamból faragtam bálványt magamnak. De ez időben megláttattad magad. Felfénylett a sötétségben a világosság, átadtam az időm és beléptél. Végig vezettél és vezetsz... noha nem kértem először segítségedet, de te láttad állapotomat.

Az amnézia ijesztő betegség. Nem tudok különbséget tenni a kóma és az amnéziás lét között, pedig a kóma csak egy pillanatig tartott. Az egyik pillanatban még emlékeztem, és a következőben már nem. E pillanatok, ez idők közti különbség olyan, mint a világosság és a sötétség közötti pont. Ezt az átmenetet kerestem kutatva hajnalonként, mely összeköti és elválasztja őket, a konstanst, a jó mérleget, a mérlegem, mely a fény felé billen, melyben

összeér a világosság és a sötétség, mely egybetartja az egészet úgy, hogy annak választóvonalára is egyben önmaga. Az Egyetlent, Téged, az Alfát és az Omegát. Általad nyílt meg a kapu a kérdéseknek és a válaszoknak. Nehéz volt a keresés, mert nehéz volt kosztümöm, de este levettem.

És emlékszem.

Nem tudtam arról a pillanatról, mikor elfeledtem, hogy ki vagyok? Ez volt a születés? Így kezdődik a játék? Amnéziás családba születtem?... És most térbe került a pillanat és megszemélyesült, és emlékszem és megkaptam látásom.

Mindnyájan amnéziások? Amnéziás igazak vagy hamisak? Még nem tudhatunk mindent...

Te mindvégig segítettél, kezeiddel takartál be. Küldtél angyalokat. Egyet erre, egyet arra. Táncoltak is nekem. Felneveltél, babusgattál, szeretted, parancsoltál, tanítottál szeretni, mutattad, hogyan kell, s ölni tanítottál, de mindig kivetted a fegyvert a kezemből mielőtt elsült. Nem értettem. Annyit szenvedtem, mindenem volt itt a földi királyságban vagy semmim, vagy mindkettő felváltva, összerosódott a határ, a valami és a semmi között.

Sokszor fáj a fejem. Minden bajom volt, és...

Most itt Vagyunk.

Nem szeretnék újra kómába s amnéziába esni! Kérlek!

- Kérhetsz, emlékezz! Ittál az élő vízből, megnyíltak szemeid a leplezetlen valóságra, gyönyöre megragadott és szívem dobbanásában vezet.

- Hála nyílik ki szívemből, az enyémből, mégis a tiéd. Az áldás minden szava a tiéd. Ha belekezdének sorolni, állandóan csak mesélnék.

- Mesélj!

- De te ismered az összes mesét.

- Mondj egyet!

- Elmondom neked.

- Kedves gyermekem.

IV. FEJEZET

Folytatás

Abban a pillanatban mikor rádöbentem, hogy számítok az erdőnek és minden fájának, megkönnyebbültem. Mert semmi más nem volt nekem olyan fontos, mint az erdő és annak fái. Megpihentem. Végre kifújhattam magam. Létezik a tér, melyet megálmodtam. Hazaértem, noha tudtam, utam még nem ért véget, de végre otthonosan mozoghattam – a pályán, amelyet az a hatalom szabott ki nekünk, amelyben benne van örökségünk, ahogy a kezdet és a vég.

Az erdő fái folyamatos gondozást igényeltek. Ápolni kellett, a cserjéket óvni a túlhevüléstől és a fagytól. Az erdő lakosai mikor meleg volt, kitakarták, mikor hideg volt, betakarták egymást. S ez az odaszánás megteremtette a maga gyümölcseit.²⁷

A fákat meg kellett metszeni, hogy megerősödjenek és a jó irányba nőjenek, hogy virágozzanak és jó gyümölcsöt teremjenek, és nem maradt el a szüret sem.

Ebben a közösségben a legkisebb tag is számított, hisz lakosai mindnyájan királyi gyermekek voltak. És elszámolással tartoztak egymás iránt. „Mihez hasonlítsuk az Isten országát? Avagy

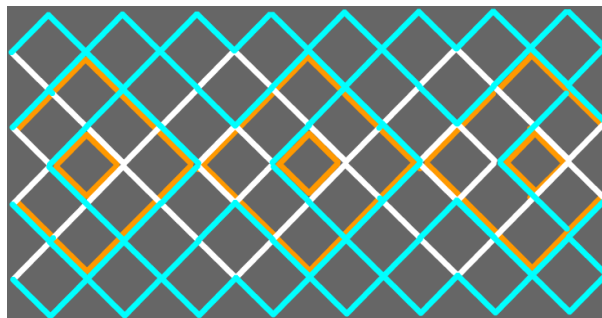
²⁷ Ez 17,23

milyen példában példázzuk azt? A mustármaghoz, a mely mikor a földbe vettetik, minden földi magnál kisebb, És mikor elvettetik, felnő, és minden veteménynél nagyobb lesz és nagy ágakat hajt, úgy hogy árnyéka alatt fészket rakhatnak az égi madarak.”²⁸ „A ki azért megalázza magát, mint ez a kis gyermek, az a nagyobb a mennyeknek országában. És a ki egy ilyen kis gyermeket befogad az én nevemben, engem fogad be.”²⁹

...

Az első csapatbéliék sebességének mértékegysége a leggyengébb láncszem lépéseinek száma osztva az út hosszával, amit a kronológikus idővel jelölünk. (Mivel a teljes út hossza mérhetetlen, ezért az út egy napi hosszát és a leggyengébb láncszem egy napi lépéseinek számát vesszük alapul.) Az egyenlet szerint az út egy napi hossza a legerősebbek és a leggyengébbek kapcsolatában rejlik, vagyis az egész út a legerősebbek és a leggyengébbek kapcsolatában van. De minthogy sem az első pontját nem ismerjük a kronológikus idő vonalának, sem pedig a végsőt, – csak az irányról van fogalmunk – értelmetlenné válik csupán lineárisan gondolkoznunk. Bár az is elég lenne ahhoz, hogy tovább gondoljuk az időt. Ugyanis az egyenlet mindenképpen érvényes, és a végtelenbe vezet.

Minden élő egység – a legkisebtől a legnagyobbig – domináns és kevésbé domináns egységekből áll. Így képez egészt. Eszerint a legerősebb hordozza a legkisebb terheit, és ha hiányozna egy is a legkisebbek közül, sok láncszemet ránthatna ki magával.³⁰ És legjobb esetben is úgy nézne ki az egész, mint egy virág, amelynek egyik szirmából hiányzik egy darab. Minden láncszem összefügg.

És ami ebből kiesik, nincs. Az a csoport értelmezhetetlen az életünk mezején, amely nem a leggyengébb láncszemhez igazodik, nincs. Ebből a szögből is érvényesnek találjuk az állítást: “Mert a kinek van, annak adatik; és a kinek nincs, attól az is elvétetik, a mije van”³¹. Könnyen ellenőrizhetünk egy állítást, hogy igaz-e. Csak több oldalról kell megvizsgálunk, közelről és távlatokból. De bőven elég lehet, ha csupán lineárisan haladunk a cél felé.

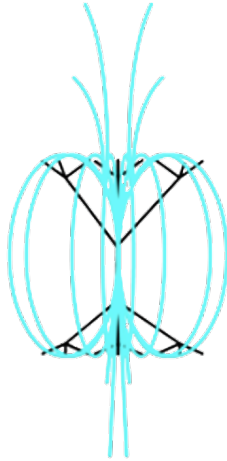
Az erdő ágainak végpontjából egyenes út vezet annak magjához, törzséhez, melyen keresztül az ágak útja kapcsolódik a gyökerekéhez. Nem léteznek egymás nélkül, egy úton haladnak: növekedését tekintve mindkettő tágul/virágzik, látszólag ellentétes irányba ugyan, de egy ívben, a fényben. Egy úttal – életükkel virágoztatnak ki egy ívet, ami csak az övék.

²⁸ Mk 4, 31-32

²⁹ Mt 18, 4-5

³⁰ Mt 13,29

³¹ Mk 4, 25

Az ágak és gyökerek egybefonódnak, erdőt alkotnak. Az élet útjai ezer színűek és hajlásúak, de a fényben élnek. Sokat tanulhatunk egy virágtól is. Ha tanulmányozzuk, láthatjuk, sietség nélkül él, mégis virágzik. És van tartása. Anélkül értelmezhetetlen. Ha nincs, ő sincs. (Itt nem térünk ki a fizikai sérülésekre.)

Tehát életünk – utunk ebben a tekintetben nem létezik többet egyes szám első személyben, csak az Egész értelmében.

Ebben a térben az első csoportosok látták, hogy nem lehetnek gyávák. A második csoport nem mert boldog lenni, helyette annak mímelésével vagy másoktól igyekvő elvételével foglalta le magát: köpönyegforgatóvá változtatták magukat – egymás előtt. A kép madártávlatokból is ugyanaz, a második csoportosok belökdösték a mocsárba, akit csak lehetett.

Az első csoportosok azok a tagok, kik próbálták javítani a róluk, – az emberekről – az egységről alkotott képet... s összetartani az egészet. És az mindegy, hogy az közeli vagy távlati kép.

Atyánk – aki minden időközön átvezet – nevel. Gyermekéiként bezárult a kör, minden nehézség neveltetésünk része. A nevelés egy folyamat, földi pályánk kibontakoztatása. Kimunkálásának részesei vagyunk, és megvan az ideje annak, amikor ráhajlunk a mindenségre, amikor készen leszünk rá, hogy befogadjuk. Tehát a tökéletesség fényében nincs értelme földi kincseket gyűjteni, annál nagyobbra rendezkedünk be.

Egyszerű a képlet, mivel „mindennek rendelt ideje van, és ideje van az ég alatt minden akarathoz”³², minden pillanatnak, nekünk csak az igazat kell ismernünk, és szörfözhetünk rajta. A pillanatban, ahol a képzelet a legtisztább igazság, nincs félelem. És nincs ördög – mert a logika rendszerében él ez a vonal – a valóság – mely(nek) nem törik meg (az ideje). Az első csoportosok folyamatosan ezt gyakorolták.

Az élet játékának színei és hangjai, festékei és húrjai egy dallamot zúgtak. Innen eredt a Harangzúgó útjának összes története, mely a Király könyvébe van vésve, s elpecsételtetett.

A játék – élet a földi mezőkön zöldellt, és minden körülmények között virágzott. A kulcs az volt, hogy szerették a képzeletet, hogy mindennek ellenére szerethetnek. Így mindenkor és mindenhol találtak rá alapot. Azon munkálkodtak folyamatosan, s egyre otthonosabban mozogtak benne. A szeretet ívének kivirágztatása voltak, s bevilágították a teret abban az időben, amelyben azok éltek, akik ráhajoltak a fény útjára. Együtt ünnepelték a valóság leplezetlenségét. Arról voltak felismerhetők, hogy szerették egymást.

³² Préd 3,1

Messzi távlatokból éppen úgy, mint egészen közelről csakis így világíthatott³³ az egység. Így élhette túl a mocsár örvényeit. Így küzdöttek az erősek a gyengékért, az egészért.

...

A sötét időkben jött az üzenet: Ne féljetek! Menjetek tovább!

A lámpagyújtogatók csendben járták az utat, és egy szokás terjedt közöttük. Amikor egyikük azt mondta: „El szeretnék neked mondani valamit”, akkor a másik így válaszolt: „Van öt órád?”. Olyan volt ez, mint egy kacsintás. Kacsintás a világban. Jó volt. De más is bekacsintott.

A családról

Voltak olyan első csoportosok, kik amnéziásokat vettek feleségül. Meg voltak róla győződve, hogy egy csapatban játszanak, s az idők folyamával be is igazolódott ez a valóság, s működött a dolog.

Sokan elhitették egymást. Bizonyosság híján sokan így házasodtak meg, mert a második csoportban is voltak szép ábrázatúak. Sokszor a házasság volt a csúszda a feledés mocsárába. (Persze, néhány csoda akkor is megesett.)

Akik elmulasztották a lehetőséget, a lényegét, elítélték magukat, mert nem tudták megragadni az egészet. A szabadság pedig nem lehetőség, hanem alapvetés (mert az igaz út választása ingyen van). *(Mottó)* Amikor nyilvánvalóvá vált a döntés, lehetett beszélni a házasságról. Ha megtalálták a növekedés alapját a szeretetben (a szeretet nevezőjén), lehetséges volt a közös fejlődés. Ha az esküvő – mint minden kapcsolat – nem az alapokra épült, összeomlott, és a Király ítélőszéke elé került.

Ő igyekezett mindkét felet megnyugtatni és a kezükbe nyomta a játékszabályt (egy képet az erdőről), amely emlékeztette őket. Néhányan éltek a lehetőséggel, de sokan nem, és „ettek, ittak, házasodtak, férjhezmentek”³⁴

Voltak, akik nem tartoztak az első csoporthoz, a Királyhoz – mert elutasították a legkisebb egység lépéseihez való igazodást, – de azt hitték... Akik annyira megsértődtek, hogy önként a mocsárba vetették magukat; ahelyett, hogy valami hősi tettet vittek volna véghez.

Helyette a végtelen utakat megpróbáló halálról is igyekeztek megfeledkezni, pedig szó sem volt erről, számukra ez véresen komollyá vált – halálra véreztek a lehetőségek kapujában.

Miközben az első csapat értük is harcolt, a mocsár partjai terjedtek. Elérték a Föld határait, és az emberek a „Mocsár Partja”-nak nevezett bolygón találták magukat.

Gyarmatosították a földet.

A mocsáriak tagadták a mocsár létét, Új város”-nak nevezték el magukat.

Háború folyt, hol kicsattant, hol csend lett, feszült csend.

A Király csapatának volt egy titkos antennája, melynek radarjait igyekeztek a második csapatbéliek megzavarni, de ezt a hullámot nem tudták befolyásolni.

Sötét felhők borultak az égre, s várni kellett az esőt. Kidőltek a legmagasabb fák, amelyek magasra törtek, és nem a tökélyre.

³³ létezhetett

³⁴ Lk 17,27b

Világos volt, hogy a játék csapatjáték, oldalán a bíró, a végítélet. Mindenképp a Király gyermekei nyernek, mert a játék értük van, a kincsekért, ahol a tagok egymásért küzdenek. Az első csapat tagjai leborultak. A második csapatbéliek pedig folytatták a gyilkolást.

...

Az első csapat folyamatosan gyűjtötte a kincseket, s a bónusz az volt, hogy a próbálkozásokat is értékelték. Amíg ők aranyat és ezüstöt gyűjtöttek, addig a többiek annyi tűzifát szedtek össze, amennyi éppen elég volt ahhoz, hogy elfoglalják magukat ezzel a tevékenységgel.³⁵

Kunyhóerdő

Tanácskozni kezdtek az igazak. Megegyeztek, hogy kunyhóerdőket építenek. A kunyhóerdőkben ugyanazon a nyelven beszéltek és szólt a zene, mint amelyen a könyv íródott, amelynek az elhívottak (az első csoportosok) őrizték a kulcsát. Csak ők értették a szövegét, amely a láthatatlan nyelven íródott. Azért nevezték így, mert a nyelv láthatatlanná válik annak használatakor, amikor általa térbe kerül a lényeg, a leplezetlen valóság³⁶. A kunyhóerdők ágai összefonódtak, s antennájuk a mélységbe vezetett.

De hamis *kunyhóerdők* is épültek, hogy félrevezessék, akit csak lehet. S játszani kezdték a szerepet, s belemelegedtek. S bár szenvedtek, nem kívánták a hűsítő vizeket. Vettek festéket, ecsetet, művészetnek nevezték képzetüket, a feldíszített alaptalanságot. *Egész szabályrendszert* építettek ki, mely mindig szétesett, mert nem volt maradandó alapja. Széltépte fák hordta városok, árvíz mosta láthatatlan partok...

A kunyhóerdők építői sohasem unatkoztak. Csiszoltak köveket, falakat törtek, hidakat építettek, és színesebbre festették az eget. *(Mottó)*

³⁵ Lk 8,18

³⁶ igazság

A könyv

Ennek a könyvnek a kulcsát őrizte az első csapat. Ez a könyv láthatatlan, de mégis látható³⁷. Ezt akarta mindenki, de csak a választottak olvashatták. A választottak pedig kevesen voltak, és azok közül is csak az elhívottak értették szövegét, mert nekik szólt. Azok, akik el voltak hívva a megértésre. A hívás mindenkit megérintett. „De nem akarák meghallani, sőt vállaikat vonogatták, és bedugák füleiket, hogy ne halljanak.”³⁸ „Némely pedig a jó földbe esék, és gyümölcsöt terme, némely száz annyit, némely hatvan annyit, némely pedig harmincz annyit.”³⁹

Életük teljes odaszánásával járták az igazság útját. A szépség kutatása teljes odaszánást igényelt.

Olyanok is megismerték az írást, akiknek nem volt lehetőségük a kezükbe venni és elolvasni a könyvet... Így az a határozat született, hogy azokat, akik ismerik az írásokat – beszélnek a titkos nyelvet – foglyul kell ejteni, megölni vagy elüldözni, hisz a második csoport célkitűzése mindig is sötét volt. De az igazság útjának fénye elvakította őket, s olykor lángolt.

Ehhez a történethez is hozzá kell tenni – és ezt sok helyen megírták már – hogy pontosan az ilyen akadályok által próbáltatott meg a hős. Lerombolta-e az ellenséges falakat, és az egyenes úton bement-e a kapun? Ha sikerült, neve bevésetett a Király könyvébe. Élete megtartott, és soha se került ki. Szíve örvendezett, és örömét senki el nem vette.⁴⁰ Nem fogott rajta varázslás, sem jövendőmondás.⁴¹ A győztes csapat oldalán állt. Közben történtek (a) csodák. Az áldás terjedt és megsokszorozódott. Mert „A jó ember az ő szívének jó kincséből hoz elő jót”⁴². És az élet szíve szeretet.

A tiszta levegőtől mámorittas fatenger hullámszórt a Harangzúgók útján.

...

³⁷ az örökkévaló fényében

³⁸ Zak 7,11

³⁹ Mt 13,8

⁴⁰ Jn 16,22-ből

⁴¹ 4 Móz 23, 23a

⁴² Lk 6, 45a

A kulcsról tudomása volt a varázslónak, csak azt nem tudta, hol keresse, így ellopni sem tudta...
A szent falak – az őrzők kezei – pedig megőrizték a könyvet, a kezeikbe volt vésve pecsétje.
A hozzá illő kulcs a szent mérleg egyik felében volt elrejtve.

Az igazság útja a kulcshoz vezetett, amely a mérleg egyik felében volt elrejtve. Ezért a második csoport megpróbálta elzárni az igazság útját mindenki elől, noha ők nem léptek rá.
De a szent város kapuja nyitva állt azok előtt, akik teljes odaadással keresték. Csak előttük és közöttük omlottak le falak, a többiek előtt láthatatlan maradt.
A második csoportosok befolyásolhattak bizonyos tényezőket (melyekre hatalmat kaptak egy ideig), bizonyosakat viszont nem, s a harag a szent határ falairól visszapatant⁴³, de ahhoz, hogy a mérleg megálljon, könnyűnek találtatott, s a szitán kiszitálódott.

Az első csapat tagjai leborultak.
A második csapatbéliék pedig folytatták a gyilkolást.⁴⁴

...

Hullócsillag

Létezik,
Hogy szívem elrévedt
Egy rég lehullott csillag fénye nyomán
Távol,
Hol fürkésző utak füstje pereg le szemeim előtt?

Kifújtam a levegőt,
Rendszerbe fűztem mindent,
S kiszórtam belőle a semmit,
Erősen tartom szitámat, magamat,
Kohóm kéményén száll a megpróbáltatás tüzének füstje,

Ideje megkevernem a parazsat

Az erdő kifújta sóhaját, s megremegett a Föld. Több villanyoszlop eldőlt. Házakat s járműveket
rombolt.

Vihar tombolt.

Könnyei elmostak haragot, bánatot, a bánatot afelett, kinek az élet nem kellett. Egész partokat
sodort. Sziklatömböket hasított, rendezett, alakított.

Három évig esett. Három hosszú esztendeig.

Új foglalkozások születtek. Elhárították a vizet, de az eső még jobban esett.

Elmosta a határt⁴⁵ azok szemei előtt, kik úgy vélték, túl korai az idő az indulásra, és később
nem látták meg.

A feledés mocsara örvénylett, de az eső még erősebben esett, s megduzzasztotta a vizeket.

⁴³ Ézs 33,11

⁴⁴ 1 Kor 11,16

⁴⁵ a szentet

Sokszor az volt a második csoportosok utolsó látványa, mikor megnyílt szemeik előtt következő lépésük súlya, de akkor már késő volt, mert behúzta őket a feledés mocsara a zuhanásba. S akkor már más nem segíthetett, mint a csoda⁴⁶.

A kegyelem minden pillanatban készen állt örökre – mint most – azok számára, akiknek benne volt örökségük. Akik nem vették el és tartották meg, nem lehetett benne örökségük.⁴⁷

Próbáltak magukkal húzni, rántani, akit és amit csak lehetett, de az eső még közelebb hozta az eget, s megnyíltak a fellegek.

A második csoportbéliek menekültek, egyre mélyebbre ásták magukat, míg össze nem roppantak s el nem nyelte őket a halál torka, mert nem áldoztak hálával a szeretetnek.

Az igazak felegyenesedtek, hisz a felhők felett sütött a nap, a világosság egy érintésnyire volt.

SDG

⁴⁶ A rendszer helyrebillenti önmagát.

⁴⁷ „Meglássátok azért, mimódon hallgatjátok: mert a kinek van, annak adatik; és a kinek nincs, még a mijét gondolja is hogy van, elvétetik tőle.” (Lk 8, 18)

THE HUNGARIAN UNIVERSITY OF FINE ARTS DOCTORAL SCHOOL

Masterpiece

THE TALE OF LIFE – CHILD’S GAME

ZSUZSANNA ESZTER KOZSUHAROV

2024

SUPERVISOR:

DR. HABIL. FRIGYES KÖNIG DLA

THE TALE OF LIFE – CHILD’S GAME

CHAPTER I.

Résumé

(Motto: ‘All things are possible...’ Be ingenious.)

We are brothers, the first of us is the King, who has freaky relationship with our Father – they are at one in everything.

We are free, absolutely free.

Our Father invites us for a game. He is sharing his kingdom depending on this, this is our inheritance. Those who saw clearly what the ‘bet’ is, were thinking like this: ‘Everything is fine so far. But alright, we will make a fortune, we won’t come back to our Father with empty hands.’ *(Motto)*

The ‘other ones’ were speaking like this: ‘I must do everything to be the King. The wager is big, I must kill the others (and the King), and I can occupy my father’s place. Finally, I’m going to be the King.’

The groups split up (the first and the second one), but silently. They were not speaking about this to anybody. But they knew clearly who belonged to where.

The captain of the first group’s the King. They’re the winners in any case, because our Father invented the rules – in consort with the King. And the King said (and he says it today too):

– Come to play! – He told this loudly, he said this to those too who had already left with the other group to arrive there earlier...

– I know this game, come with me brave brothers, go together, I will show you how to play it, we are one team. *(Motto)* Start together!

Some of those who heard it from far away, turned and joined them.

In this way they became two groups.

And while the first team was working on the wealth of the second group too, the second ones were always ready to damage the others, this is why the unit developed harder. There were

many complications and eliminations, comas, fights... and many of them sank into them. It was the swamp of oblivion.

The target of the second group was putting there anyone they could. There were some who were taken to the swamp of oblivion, but survived, but fainted on the coast of the swamp. When they woke up, they lost their direction, where they had to go and who they belonged to, they got amnesia.

This happened to many of them.

In this way they became families on the land of the swamp of oblivion.

They became a new generation, growing up in complete amnesia.

There were established villages, then cities.

There were only a few of them who stayed healthy who were living outside of the land of the swamp. Many of them finished the game, got their rewards, and many of them had to hide themselves, despite being clever and strong.

Some of them went to the city to live among the amnesiacs. The game may seem harder living like this, but they undertook the difficulties.

Because of the good things. The amnesiacs started to remember.

...

They were living among the citizens, but many of them couldn't go back to the first group out of the city. The team could meet rarely. Some of them got the fever of the swamp. Although they knew the danger, they undertook the task... because of the treasures.

The enemy had two places too, in the city and outside. (They called the first group 'enemy', so they sealed themselves with this qualifier.)

The groups had their own clothing.

The enemy was trying to mask himself as an amnesiac (or as one of the first group) with his cloak. Which he made a fashion out of.

His trimming was drawn by blood, and they (the second group) fixed badges to their bosoms (the badges of the richest acquired from others and the badges of compliments). The captain of the darkness (he called himself like this) had the most of them.

The true ones – who love the truth – had invisible coats. In addition, they had another attribution – the false ones kept out of their way, because they didn't like the fresh smell of their coats. Even they had a headache because of its whispering sound, so they tried to muzzle them. The crowns of the trees had sounded like this, this was the smell of spring. So that the false ones cut the trees, all which they could.

But the true ones were thinking differently. They took care of the planted cores in this – ground – field. And the spring was always coming and bringing the fruits of the summer.

They brought everything (good and bad) to the denominator of love. They were working on this until they could fall asleep in peace, and they woke up in the mornings again. In all the circumstances they lived their motto. The denominator was the scale, the filter.

Although the ones from the first group were the 'minority', they were hidden, but they were shining to those who didn't turn the cold shoulder to the light.

They didn't have to take off the coat of the truth. They had need of each other to keep it clean, and they couldn't handle themselves with kid gloves, because they wanted to work well. They couldn't hide their stains because they were living in the light. They had to shine and the coat of the truth let through the light. This is how the people kept themselves clear. They kept the key, which was wanted by the second group to possess it.

But many of the last ones became first ones. There were many of them who turned from the second group to the first one.

The King's runners no longer cared who belonged to which group, because they were committed themselves to the King. And the wager was big, they were bringing something – and that's cleared up, human is treasure – or they would be at a stand in front of Him with almost empty hands.

So, they made their way to the finish with even bigger devotion.

...

They couldn't obscure the way, they lighted it. They were lamplighters.
But there were windows, which were always curtained.

The nation which kept the trees was called 'deep', because the forest is always deep. The second group was called 'dark', because they wanted to cover the obvious, the fact that they had need of the depth, like everyone. (So, they wanted to steal it, but they couldn't pile up the time, their lives, even less with others' blood.) So, they masked this with darkness... This was hard work, like spinning a treadmill.

But the true ones didn't like this set, so they didn't use it. They liked other sports, like skating, swimming and surfing. But the favorite game of the second group was hunting.

But the hunting was going hard, because the second group was afraid of going into the forest, because the depth absorbs the darkness. And they didn't know its secret. A relationship is like a forest. In any case it's deepening. The clew of a good relationship is always moving on the lightish part of the forest, and the way of the depth is opening. And the darkness is absorbed. Most of them gave up before their first steps, even though they had nothing to lose.

The forest, called depth, was the onliest source of oxygen on the Earth. The members of the second group thought they could steal it, every day. Actually, they got it for free, as a gift. They flattered with the tongue only when they wanted something.

And they wanted to warehouse the oxygen, but they could take as much as it was enough for them.

This is how the nation of the swamp came and went along the forest path, which was running to the depth. But almost nobody ventured deeper than the edge of the forest. They breathed in the clear air and went home. It was enough for a day to outlive somehow.

But they didn't devote time to staying there longer... It was worth it though, because after two days they could leave with air, which was enough for three days...

The king of the forest charged his children to study vigilance. They didn't have time to run in circles. They knew the lesson (undertook the task) so they were too busy listening to the voice of the shouting guys who were throwing stones from the edge of the forest.

The hunters hurt the saint border with their intention to kill, because of what they came for. And many times, the way of cognition seemed like it's crossing the borders where it was easy to find some grenades.

But no one who was sliding on the wrong way could step into the depth of the forest, so the forest was **safe**.

The trees of the city were decimated. But wherever the second group made a mistake, there grew wild plants, flowers and trees. They could live there, and what else could they do? Only to live: to evolve and to bloom whatever what would be after.

Actually, there was only one thing which was weighed in the balances, and was found wanting, which was for firing, was fired. What couldn't fit into the game – fell out. The true ones saved what could be saved, but those who wanted to hurt the holy border, were lost in the depth or they were saved. In the best case the door of the sanctity was opening – the depth. And they could hear the silent sound of the motion of the turning key for a second.

The other side of the coin was shown, and it whirled.

...

The certainty was open to everyone. But the key couldn't get only to hands which could keep it. This is how the saint host was born. They were keeping the treasure at the expense of their lives, so that they multiplied it. The river of treasures – which head is in the forest – cleaned the swampy mountains, because its beginning is in the depth to achieve with its sound those who would listen up.

And they attuned to the music.

They knew there are two choices so they had only one, like everyone. They knew they must have the better one, the best.⁴⁸

When the question was cleared up, they had the decision right away. This possibility was living in every second of every day.

When the curtain of their windows was lifted up for this second, they realized the light, opened their doors and decided to live at this side of life, in shine. Some of them had to break the walls of their prisons. But the choice was done. The lesson was given, the task was undertaken – and it was (in) the same time when they felt the real joy without fear for the first time. In the beginning it was joy, so they worked on multiplying it, and it blossomed. The denominator was always clear(ed up), the base of everything...

From this point of view, in this perspective the burden of fear was the past because it was the choice of the other ones, they chose the other one.

There was the shining and the fear (of choosing shining for life). The shining was true, it was visible, feelable, livable and so close but magnificent. This is why this way was saint in the eyes of the borders of the forest.⁴⁹

The fear was stupid (and dangerous) because in the way of logic they (the ones of the fear) had the possibility to understand too that there is no place for peace and fear in the same time. But they swapped that all with transient pleasures. They didn't want to remember this so they found some activities to forget it. The market was big and the demand and supply was unfollowable, while the true ones asked for their joy in everything, living the way of completion.⁵⁰ Because true dreams come true.⁵¹ (*Motto*) The other ones didn't have any of them, so they hadn't gone true.

When somebody doesn't have any of 'them', he can't realize 'their' completion, because 'they' 'are' 'not'. 'Take heed therefore how ye hear: for whosoever hath, to him shall be given; and whosoever hath not, from him shall be taken even that which he seemeth to have.'⁵² The denominator of love was working well on *working* on the joy. So, the first ones were grateful, how couldn't they be, the shining⁵³ was free.

...

The joy was arising from the good choice. Which is open for always like the blooming of the basis of the simplest structure. Its focus, basis is drawn by lines, crossing each other. The lines are blooming from the center, from the endpoints of them are growing new lines, branches. Every point has straight way to the basis. It's like the system of logic.

⁴⁸ the perfect

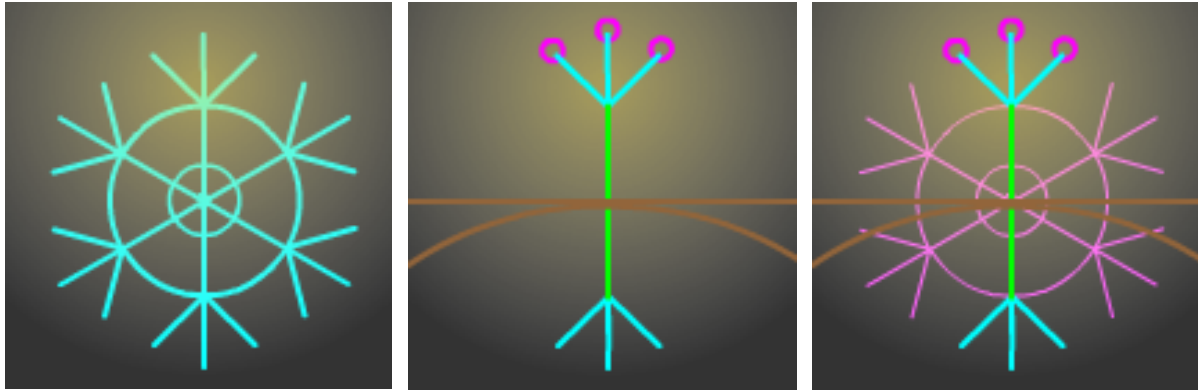
⁴⁹ the keepers of the dept

⁵⁰ The tallest trees fell out, which flew high and not to perfection.

⁵¹ By the straight way of te denominator.

⁵² Luke 8,18

⁵³ the way of the light

The branches build houses which are keeping each other⁵⁴. The structure of the depth is parallel to the way of shining. To the form of the trees, the forest, to everything...

The dance of the day and the night was about this.

The star bells were ringing every day the always new song, the same harmony. Which were shining in the depth through the whispering sound of the leaves of the forest. The same wind guided those who were sailing on the waves of the seas. The same stars were showing them the way.

The bell ringers lighted up the light before the night. They turned it off in harmony with the rising of the first sunray, taking care of not covering the shine. This was their daily exercise.

The lamplighters were living in this harmony. The dance (life)⁵⁵ of a flower – a form of this sound – was the first lesson in their classes. She is dancing in her whole life. She is the most colourful when she is blooming. Then she is golden – like the sun – at the end of her dance, and she bows down herself before her creator. (Furthermore, there is always a helping hand in turbulent times.)

This is the space where the coin was whirled.

The art of personification was always going on, so the river of life was so clear that if somebody drank from it, 'should never thirst...' ,⁵⁶ and surely there was no enchantment against him.⁵⁷

⁵⁴ the whole

⁵⁵ https://www.youtube.com/watch?v=RQ6b-kETk_U

⁵⁶ John 6,35

⁵⁷ Numbers 23,23

The second group wanted to box in the freedom. They wanted to open it, sometimes. But they couldn't influence its way, because they didn't find it, the less they knew was where to put it, so it was shining without any worries.

The dark ones knew about the affiliation of the first ones because they were shining like the stars. They are clear even now. And when the sky is dark, their lights are shining more intensively. And when the clouds're condensed, the clever ones always knew the fact that the sun is higher than the darkness, so their songs were about the summer.

The joy of the richness of summer.

...

The rains of the spring watered the land, and the heart of the forest blossomed. His sons were living in the throbbing of his breathing. The leaves of the forest were singing and the stars were shining.

The rustling of the leaves woke up the dawn, the wind calmed the night, and sometimes it brought a storm, and it was raining. It made the land fertile and bloated the streams.

They reaped the fruits of summer in autumn. In the winter, they flashed⁵⁸ even faster⁵⁹ along between the icy mountains, over the icy sea and above, straight on the way of the depth to the target. Nobody could do it in a better way. The way of the heart of the forest was shining by the lights of the lamplighters.

Every light was like the bell ringing of a star, so the way, called Bellringer's, was shining.

By the time the frost melted, a motion hit home to the heart of the depth. The true ones bowed themselves, although the second group continued the killing.

The lads of this land pulled forward slivers with their ships in the sea. The terrain guided them on the beaten path so jumping forward they were shining, somersaulting with ease all over the way, like a chariot of fire.

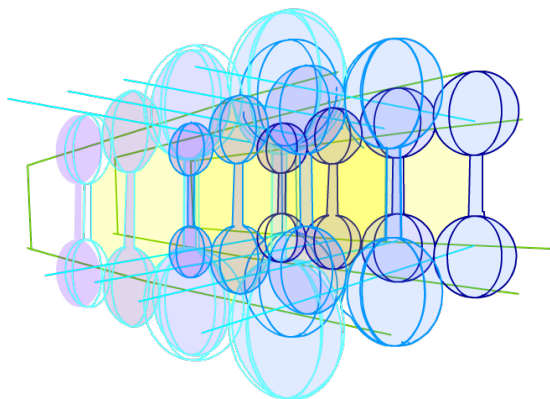
⁵⁸ were barrelling down...

⁵⁹ The light-years turned far behind them.

Summary

Pre-sentence:

*From the end of the way of the last village,
Luckily, it's a forest,*

It can be definitely the same to ask a question or to answer it.

The logic of answering a question is showing the ways of the answers.

It's a deep forest but we are sure in the sunrise, which light leads us through the branches. The forest is our friend.

Asking a question is drawing the lines of the ways of the forest.

Same.

The good way is open.⁶⁰ For always.

Just imagine...

We can see the rising of the shining through the depth, the shine of hope⁶¹. We speak in similes. We see the colours of the shining on the leaves of the forest's trees. It's beautiful, the colours are awesome, the way is enjoyable, the form of the trees shows us the way; the river is silver, and the way of her is straight. Hear head is in the highest mountains. The rain is silver too, the sun is golden, and we get what we can take with ourselves. Everything, the possibilities are endless. We just have to see the shine through the trees, and we walk, jump, run (fast) and we have rest. We are in a skill track, which is developing us. Our eyes are getting sharper, we are similes of the forest, the shining forces his way from everywhere – through the tree crowns of the forest, between the leaves. We are stars, we can influence the cosmic action. We are forest, and we see the shining through each other. Our way is brooklets, the way of the trees leads to their roots and tree crowns. The trunks are the way between them. It doesn't matter how long they are.⁶² Their holding is their way, the arc of the way is holding. Our trunks we call characters. The character is our basis, in which there is the way, which is the way of holding our roots (from where we are)⁶³ and our crowns (our given reward)⁶⁴. Our trunk is our middle, the character. We are (not I) the forest, the stars, who show each other the light. The light shows himself through us. He is breaking through from there – where we are. We are the ways of each

⁶⁰ straight

⁶¹ the target, the direction

⁶² The tallest trees fell out, which flew high and not to perfection.

⁶³ home

⁶⁴ It's free.

other in the forest (of light). The trees are angels, we are strangers, kind strangers, so we are princes of the Good King. We are in the word on our way for long time, but still, our way is blessed. Not because we are princes, we are poor lads, we have nothing, only some pieces of our turf-cake in our pocket. We walk in the way of cognition, and sometimes we just sit under a tree to take a rest. Sometimes we see a really poor guy, who is asking for some food. We are always answering the same, we don't have too much either, but we will share our lunch with him. In this way, where we are, we haven't seen anybody else for a long time – at least, we can talk a little. What's about the city? Was he there in these times?

And after we are more, just going – above the trees because the view is better from here – home. In the way of home. Our way is forest in forest... – we use similes, – blooming. Blooming to shining. It's not bad. We enjoy it. We are in the way, the basis of which is the same. Our character holds our roots and tree crowns so we are the balances. And when everything is all right in the depth, everything is shining. We don't like clouds so we live in the light because we are from him. We can share the way because it is free but they don't want journey⁶⁵. So, this journey is for us, for you, for whom this writing is a part of our journey.

And when we arrive, we can say nothing else, just that we arrived. We have nothing else, just we are here, at home, and hope, Father, you accept us.

We were happy, we are happy now, still, so we are there. We are here, in Heaven. Just now we are in a forest. We see the shining between the leaves of the trees. We are stars and we are shining. Shining in the shining (from wherever we look at it, it's endless). We are in the good way, we got a glance in(to) a second, when the shining was visible a little bit more through the colours of the leaves, and it showed itself in their moving,⁶⁶ and it changed everything. We have a life to understand this. What else would we like? Light. In this time, in the way of cognition we have fruits, we can swim, fly, we just run in the autumn in the colour playing, when we realize a snow star, we just laugh, and jump to the summer full of the smell of spring. It's our clothes. We have colours, the way, speed, we can fly, just free – this is the prize, the basis. Because how else could the light shine? And he shows himself every day. He shows a form of the shining in the beginning of the day, with sunrise, it's the starter – shining. The way of the stars – shining. The well-groomed core is living in blooming, forest-blooming, what is shining. Our life is shining into the light, blooming into the bloom of light. Pure and free. He is leading us 'to walk by the rivers of waters in a straight way'⁶⁷. From where the tree of life is arising. And the fruits of the garden of heaven⁶⁸ are imperishable.⁶⁹

CHAPTER II.

The war

It has been a long time since the game was on. There was even invented the spacecraft, and they were looking for him but they didn't find the Father. The second group closed the possibility of ever finding him. But they knew that people are basically clever, and the nation of the swamp started to think; therefore, they will find Him out – because everything points to Him. The second group translated the reality differently: 'We have father, but he abandoned us

⁶⁵ life

⁶⁶ between them

⁶⁷ Jeremiah 31, 9b

⁶⁸ Galatians 5,22; 1 Corinthians 13, 10-13

⁶⁹ John 15,16b

here, on the backside of the desert, to work tirelessly. And there will be a time, somewhere in a fairy tale, when you will have some treasures somewhere in a fairy tale. Do not just help yourself, help others.’ And from that moment the transition wasn’t difficult but foolish: ‘If there is so much horror on the Earth, how could we have a father?’ And the swamp of oblivion made and projected a swirling wave. Principle came to fashion. They made conceptual definitions, and the people of the swamp were adapting ‘this style’ quite easily, which about they forgot what was its firing line, its core – the barrenness. This was the double forgetfulness, the triptych of the swamp.

They separated the ‘knowledge’ and conclusions appeared. They tried to systematize the desultoriness, which is impenetrable. They tried to get everyone, to involve and put them there, down to the glittering center of the swamp. Taking them to the antistructure, to the direction of the dark, to the wrong way. But there were good teachers as good servants and good students...

The first group if it was possible, as much as lieth in them, lived peacefully with all men. And because they were living in the city, they could easily understand that the only thing which was connecting them to their home was the love between them. They were the King's messengers and completely free.

Anyone could join the team, but many of them sank to the swamp. The King personally went forth and moved with compassion toward them. He took some souls of them with himself. The coast was floated by a big wave. There was a huge cavalcade. The war broke out, to make clear how people are fighting.

The outbreak was already in the air when the King appeared solemnly and made a speech. He told how many of them fell out of the game in vain and began to talk – about the game.

– It shouldn’t be taken so seriously, we play it together, we don’t have to kill, steal and lie, and there is no time for discordancy to those who are playing well.

The second group attacked him openly, and by the time the storm had flooded the coast,⁷⁰ the King arose and spoke only to his ones.

– The true way is straight. ‘Enter ye in at the strait gate: for wide is the gate, and broad is the way, that leadeth to destruction, and many there be which go in thereat’.⁷¹ The clew of peace is logical, love is his balance. Work out your own salvation, bring everything to the denominator of love. You will lay out in peace, and you shall not be afraid of the terror by night.⁷² Keep the flame and light up the space!

He spoke like this and got out of the game.

When the wizard saw it, he stamped his feet and when he did it again, there was an earthquake because the King sprang the Earth.

There were some who didn’t remark the beating of the cockerel but many of them were scared by him, insomuch that, if it was possible, he should deceive the very elect.⁷³ And many of them started to worship him.

They have introduced a dictatorial state and divided the people. They built military (the training’s ongoing, still). They walked around the country to nick something from the truth but the true ones were smarter. And there was no enchantment against them.

It happened that while a dark one thought that he took a prisoner, he changed to servant, and was looking for the grace of his former prisoner.

⁷⁰ the blade of thousands of swords

⁷¹ Matthev 7,13

⁷² Psalms 91, 5

⁷³ Matthew 24,24b

These types of stories were circling around. And the dark host was gathering but the line of the well playing ones was going well. They were getting stronger because they were playing with the one who invented the game.

The children became more and more and the nation of the swamp tried to break the people. The judges became slaves and the artists became teachers. And their salary and rank went down. No one wanted to be a servant or teacher anymore – they didn't see the treasures in this way. There were many children so the second ones were obliged to apply the true ones. The best mask is the truth, in the eyes of those who avoid it. And it is clear in the eyes of those who are seeking it.

They complied with the task. They educated polyhistor, true but wise judges whose work was always well done in every position. It was the arising of a new generation. Even though they were more than their teachers, so that they could build a new city, they continued the way as setting to the empty positions and bringing up polyhistor, true but wise judges, and the next ones did this as well, and they became more, and they started to be chased.

There were some who stood up against their family and began to fight. This was the big abandonment, even though there were many people who were saved – and this was the point. Many of them made it so well that they got the chance in their eras that almost whatever they did, that was exemplary heroism – the King floated his people to the wave of heroism.

CHAPTER III.

The code: to remember and remind

The true ones realized that they have a seal on their affiliation. Even though they were living in the city, they just had to shake off the very dust from their feet, and they were standing up and giving thanks to the life for the life. There was no fear any more, just consolation. Consolation? What happened? Were we amnesiac?

I was, but I am healed, you healed me – Father. You, who is above the highest powers, everything comes from you, the beginning and the end. You are the one before the beginning... Is the recovery going on, still? Ease me that it has gone through. Don't let me be in coma again... Please. You can do everything. The power is yours. You are everything. And who am I? Small dust...

– My child, ask.

The valiant hero made himself servant, thinking about what he was doing and what he was thinking about. 'But Father, I am a guilty prisoner, I let somebody to play my role among the citizens. I imagined and built it up and I took it on and used it as a bastion for being invisible in their eyes. In all of this time there was somebody else, who was playing with me – but somewhere in the depth I felt my true affiliation.

So, I had time, for myself. I made an idol by myself for myself. But you came, you resurged yourself. The light shone in the darkness, I gave my time and you entered. You led me all over the way, and you will... even though firstly I didn't ask for your help, but you saw my state. The amnesia is horrific. I can't make difference between being in coma and having amnesia... though the coma took only a second, and after I couldn't remember. The difference between these seconds, between these times is like the point between the light and the darkness. I was

searching for it in the dawns. For the point which connects and separates them. For the point, the second, You, the Alpha and the Omega. The answers are in You... How many times you helped me...

I didn't know it yet but I was looking for my balance with You, for the good balance, the scale. The gate of answers was opening through You. The searching was hard because my costume was heavy but I took it off in the evenings.

And I remember.

Didn't I know about that second, since I forgot who I am? Was it the birth? Is the game beginning like this? Was I born into an amnesiac family?... And for now, the point impersonated himself, and I remember and received my sight.

Is everyone amnesiac? Amnesiac true or false? We can't know it all yet...

You always helped me, you covered me with your hands. You sent me angels. One for this and one for that. They were dancing to me. You brought me up, you cherished and loved me. You taught me how to love and how to kill, but you always took the weapon out of my hands before it was fired. I didn't understand this.

I was suffering so much. I had everything or nothing, or both, alternately. The boundary between something and nothing grew dim.

I had headache many times, I had so many problems...

But now we are here.

I don't want to be in coma and to be amnesiac again. Please!

– You can ask, (I) remember. You drank from the water of the fountain of the water of life and you received your sight. The joy of this is leading you by the rhythm of my heart.

– There is grace, blooming from my heart, but it's yours. Every word of blessing is yours. If I started to list them, I would always tell stories.

– Just tell me.

– But you know all of them.

– Tell me one.

– I will tell you.

– My dear child.

CHAPTER IV.

Continuation

When I realized that I'm important to the forest and to all of his trees, I felt relief. Because there was nothing more important to me than the forest and his trees.

I got ease. Finally, I could take a rest. I learnt, there is a place I was dreaming about. Although I knew my way is not completed yet, I move in it homey – in the field which is living by the power, where our inheritance is, like the beginning and the end.

The forest had need of care. The shrubs had to be protected from the overheating and the frost. And this delivery brought forth boughs, and bore good fruit⁷⁴.

The trees had to be pruned to help them being stronger to grow in the right direction. And the harvest was never canceled.

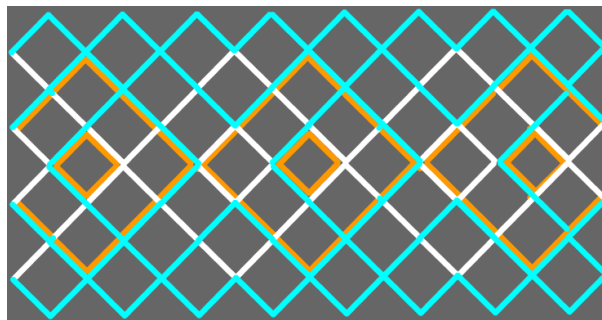
⁷⁴ Ezekiel 17,23b

Every little one was important in this community because all of them were the offspring of the King. They were all members of one forest. They were responsible for each other. 'Whereunto shall we liken the kingdom of God? or with what comparison shall we compare it? It is like a grain of mustard seed, which, when it is sown in the earth, is less than all the seeds that be in the earth: But when it is sown, it groweth up, and becometh greater than all herbs, and shooteth out great branches; so that the fowls of the air may lodge under the shadow of it.'⁷⁵ 'Whosoever therefore shall humble himself as this little child, the same is greatest in the kingdom of heaven. And whoso shall receive one such little child in my name receiveth me.'⁷⁶

...

The measure unit of the speed of the first group is equal to the number of steps of the weakest link per the length of the road what we mark with the chronological time. (We talk about a daily length of the road and the number of steps of the weakest link per a day because the 'full time' is unknown for us.) According to the equation, the daylong length of the journey lies in the relationship between the strongest and the weakest ones so the whole way is in the relationship between the strongest and the weakest ones. Though we don't know the first and the last point of the line of the chronological time, – we can imagine only the arc – it makes no sense thinking only linearly. Although it would be enough to think through the time. In all cases, the equation is valid, and it leads to infinity.

Every living unit – from the smallest to the largest one – consists of dominant and less dominant parts. This is the way of composing a whole. According to this equation the strongest one is bearing the burden of the weakest one. And if there would be missing only one of the smallest ones, it could get a lot of chains out with itself.⁷⁷ In the best case the whole would be look like a flower, one of which petals is missing one piece. Each link is related to others.

And what's missing from it, doesn't exist. That group is uninterpretable in the field of our lives, which doesn't match to the weakest link, 'it is not'. We find the claim valid from this angle too: 'Take heed therefore how ye hear: for whosoever hath, to him shall be given; and whosoever hath not, from him shall be taken even that which he seemeth to have.'⁷⁸ We can check easily a claim if it's true. We just have to look at it from some sides, closely and remotely. But it can be more than enough to move towards the goal linearly.

From the end of the branches of a tree a straight way leads to its core, trunk, through which the path of the branches is connected to the way of the roots. They do not exist without each other,

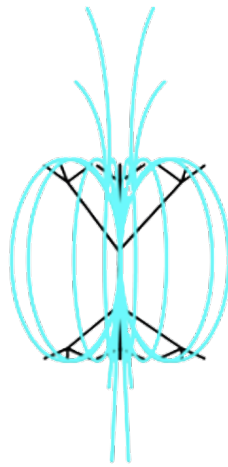
⁷⁵ Mark 4, 31-32

⁷⁶ Matthew 18, 4-5

⁷⁷ Matthew 13,29

⁷⁸ Luke 8,18

they are in one way: considering their increase, both of them are ex-panding, flourishing, apparently in the opposite direction but in one arc. In the same time, they flourish an arc – with their lives which is only theirs.

And the branches and roots are interwoven, forming forest. The ways of life are thousands of colors and arches but they all live in the light. We can learn a lot from a flower too. If we investigate her, we can see that she lives deliberately, even so she is blooming. And she has her own ‘holding’. Without ‘this’ she is uninterpretable. If ‘her holding is not’, she does not exist. (We don’t mention physical injuries here.)

Our life – our journey in this respect doesn't exist anymore in a first-person singular form, only in the sense of the whole.

In this space, the members of the first group saw that they could not be cowards. The second group did not dare to be happy, instead of that they were giving themselves airs or they tried to get the happiness from others. They made themselves to whifflers – in the eyes of each other. The picture was the same, they pushed each other into the swamp.

The first team members were those who were trying to improve the image about them, – people – about the picture of the unit... to keep the whole together. Regardless of where we look at it.

Our Father is raising us – through all the times. And the circle is closed, all the hard parts are parts of our raising. Upbringing is a process, the implementation of our ground track. We are/have a part of making it true. And there is a time where we incline to the whole when we are ready. There is no sense to collect earthy treasures in the light of perfection, we settle into a greater space.

The formula is simple, because ‘to every thing there is a season, and a time to every purpose under the heaven’⁷⁹, to every second, we have to know only the straight one, and we can surf on it.

In the moment where the imagination is the purest truth, there is no fear. And there is no Devil – because in the system of logic it’s allowed to have this line – for not breaking this time, the first group ones practiced this exercise.

The colours and sounds of the game, all of its paints and strings were playing one melody. All of the stories of the Bellringer’s way arose from here. They’re engraved in the King’s Book, and it’s sealed.

⁷⁹ Ecclesiastes 3, 1

The game – life on the ground field grew green and was blooming in all circumstances. The key was to love the imagination that ‘in spite of all’ they could love. They found a basis for love every time and everywhere. They were working on it continuously, and felt themselves at home. They were the blooming of the arc of love, and they lighted up the space at the time when those who were incline on the path of light lived. They celebrated together the uncoined reality.

Looking it closely or remotely, the unity could shine⁸⁰ only like this. This is the way to survive the swirls of the swamp. That is how the strongest ones were fighting for the weakest ones, for the whole.

...

A message came in the dark times: ‘Don’t be afraid, just go ahead!’

The lamplighters walked in the way quietly, and a habit was whispering among them. When one of them said ‘I want to tell you something’, the other one responded like this: ‘Do you have 5 hours?’

It was like a wink. A wink in the world, it was good. But there was someone else who winked *in* too.

About the family

There were some of the first group who married to amnesiacs. They were sure that they would play in the same team, and in the course of time this reality was proven and the thing worked. There were many members who misled each other. There were some who got married in this way in the absence of certainty, because the other ones were eye-catching as well.

In many cases marriage was the straight slider which was leading to the swamp of oblivion. (Of course, some miracles happened even then.)

Those who missed the opportunity, the essence, condemned themselves because they didn't catch up to the whole. And freedom is not an option but basis (because choosing the right way is free). (*Motto*) When the decision became apparent, it was possible to talk about marriage. If they found the basis of growth in the (denominator of) love, the common development was possible. If the wedding – like any relationship – wasn't built on the basis, it collapsed and came before the court of the King.

He tried to calm both sides and gave them the rules of the game (a picture of the forest) which reminded them. Some of them lived with the opportunity, but many of them didn't, and ‘they did eat, they drank, they married wives, they were given in marriage’⁸¹.

There were some who didn't belong to the first team, to the King – because they refused orienting themselves to the smallest unit, – but they thought, they did... Those who were so aggrieved that they voluntarily dove into the swamp, instead of making a heroic act.

Instead, they tried to forget about the death trying endless ways as well, though it wasn't about that but it had turned bloodily serious for them – they bled to death in the gate of the possibility. While the good team was fighting for them too, the land of the swamp continued to spread. They reached the boundaries of the Earth, and the people found themselves on the planet, called ‘Swamp Coast’.

⁸⁰ be

⁸¹ Luke 17, 27a

They colonized the Earth.

The swamp ones denied the swamp's existence; they called themselves 'New Town'.

The war was going on, it broke up or it was quiet, tensely quiet.

The team of the King had a secret antenna, the radars of which the second group tried to dislocate, but they couldn't influence that wave.

Dark clouds covered the sky and the rain was waited. The tallest trees fell out, which flew high and not to perfection.

It was clear that the game is a team game, on which side the judge is, the doomsday. In any case the children of the King win, because the game is for them, for the treasures, where the members are fighting for each other.

The members of the first team bowed themselves, although, the second group continued the killing.

...

The treasures were constantly collected by the first team, and the bonus was that the tries were also evaluated. While they were collecting gold and silver, the others gathered as much brushwood as was enough to them to occupy themselves with this activity.⁸²

Hutforest

The true ones started to confer with each other. They agreed to build hutforests. There were spoken and the music was on in the same language. That was the invisible language in which the book was written, the key of which was kept by the first group. Only they could understand its text. This language was called invisible because the language becomes invisible when it's used, when the essence – the uncoined truth – is get into space. The branches of the hutforests intertwined, and their antenna led to the depth.

⁸² Luke 8,18

But the others built other 'hutforests' to mislead whoever they can. They started to play their role, and they warmed to the subject. Even though they suffered, they didn't want the cool waters. They took paint, paintbrush, and they called their notion 'art', the dressed groundlessness. They worked up a *whole* system of rules, which was (always) breaking apart because it had no (lasting) basis.

Cities, carried away by windtorn trees; invisible coasts, watered by flooding...

The residents of the hutforests polished stones, broke walls, built bridges and painted the sky even more colourful. (*Motto*)

The Book

The key of this book was kept by the first group. It was invisible but was visible for some⁸³. It was wanted by everyone but could be read only by the elect. But they were few, and only those who were called of them could understand the text because it was for them. For those who have been called for understanding. The calling touched everyone. 'But they refused to hearken, and pulled away the shoulder, and stopped their ears, that they should not hear.'⁸⁴ 'But other fell into good ground, and brought forth fruit, some an hundredfold, some sixtyfold, some thirtyfold.'⁸⁵ They made their whole life devotion as going through the way of truth. The research of the beauty required full measure of devotion.

The writing was known by some of those too who didn't have the opportunity to take the book with their hands. Therefore, it was decided that those who know the scriptures – speak the secret language – had to be imprisoned, killed or deported, since the purpose of the second group was always dark. But the light of the way of truth blinded them and sometimes flamed.

There must be added to the story – and this has been written in many books – that the hero was tried by such obstacles. Did he destroy the walls of the enemy and enter through the strait gate? If he succeeded, his name was engraved in the King's book. His life was saved and it was never put out. His heart should rejoice and his joy no man took from him.⁸⁶ There was no enchantment, neither was any divination against him.⁸⁷ He was on the side of the winners. In the meantime (the) miracles were happening. The blessing multiplied and flourished. Because 'A good man out of the good treasure of his heart bringeth forth that which is good.'⁸⁸ And the heart of life is love.

The treesea was waving through the Bellringer's way drunk with the joy of the fresh air.

⁸³ in the light of the eternity

⁸⁴ Zechariah 7,11

⁸⁵ Matthew 13,8

⁸⁶ John 16,22b

⁸⁷ Numbers 23,23a

⁸⁸ Luke 6,45a

...

The book was sealed with the key of the holy door guarding the book. It was impossible to take it from outside.

The Wizard knew about the key but he didn't know where to find it, so that he couldn't steal it.

The way of truth led to the key, which was hidden in one of the sides of the balances. That's why the second group tried to block it from everyone, even though they didn't enter.

But the gateway to the holy city was open to those who were looking for it with full devotion. The walls had fallen in front of them and only between them. It remained invisible to the others. The second group could have influenced certain factors (for which they received power for appointed periods) but many of them couldn't.

The anger rebounded of the walls of the holy border,⁸⁹ but it was found wanting in the balances and was sieved out.

The members of the first team bowed themselves, although, the second group continued the killing.⁹⁰

...

Falling star

Can it be
That my heart mused
In the wake of the light of a long ago fallen star,
Far,
Where the smoke of the ferrety ways is peeling off

⁸⁹ Isaiah 33,11

⁹⁰ 1 Corinthians 15,16

By my eyes?

I blew out the air,
I gathered up in system everything,
And cast away the nothing,
I keep my sieve strongly, myself,
The smoke of the fire of trial comes from the chimney of my forge,

I go, it's time to remix the ember

The forest sighed, and the Earth was rocked. Several pylons fell down. It destroyed houses and vehicles.

There was storm.

Its tears swept away the anger and the sorrow, the sorrow because of the one who didn't want life. It cleaved and shaped whole coasts and boulders.

It was raining three years continuously. Three long years.

There were born new employments. They tried to brush away the water but it was raining even more.

It blurred the border⁹¹ in front of those who thought that the time is too early for the beginning, and they didn't see it later.

The swamp of oblivion swirled but it was raining even stronger and it swelled the waters.

Many times, the last view of the second group was when the weight of their step opened up to them, but it was late because the swamp of oblivion pulled them to the falling. Only the miracle could help.⁹²

The grace was ready in every second for always – like now – for those who had their inheritance in it. The ones who didn't take and hold it, couldn't have the legacy in it.⁹³

They tried to pull along, drag with themselves whoever and whatever they could, but the rain brought the sky even closer, and the heavens opened up.

The second ones fled, they were digging themselves deeper and deeper until they crashed, and the throat of death swallowed them because they did not offer thanksgiving unto love.

The true ones straightened up because the sun was shining above the clouds, the light was within reach.

SDG

⁹¹ the saint

⁹² The system balances itself.

⁹³ 'Take heed therefore how ye hear: for whosoever hath, to him shall be given; and whosoever hath not, from him shall be taken even that which he seemeth to have.' (Luke 8,18)